MISTER X

de Mac Lloyd

CAP. 1.

Perla neagră

Parisul avea o nouă afacere senzaţională la ordinea zilei.

De mai bine de o lună un spărgător foarte îndrăsneţ răpise liniştea locuitorilor Capitalei. Delictele lui făceau parte dintr'un gen cu totul aparte.

Necunoscutul acela nu fura ca alţi colegi ai lui orice îi cădea în mână, fără alegere, ci era cât se poate de pretenţios în alegerea pradei şi numai obiectele de mare preţ îl interesau. Atenţia lui era îndreptată în primul rând asupra sculelor preţioase şi a perlelor, apoi asupra antichităţilor, a tablourilor de valoare, şi în fine, asupra porţelanurilor vechi.

Una din ciudăţeniile acestui individ rafinat consta în faptul că lăsa întotdeauna în locul unde făptuia spargerea o cartă de vizită, pe care erau scrise la maşină numai misterioasele cuvinte „Mister X".

Acest Mister X., cum îl vom numi de aici înainte în cursul povestirii noastre, onora cu neplăcutele lui vizite numai magazinele marilor bijutieri din elegantul cartier de Vest şi vilele şi palatele celor zece mii din aristocraţia Parisului.

Mister X părea foarte bine informat ori de câte ori vreun membru al înaltei societăţi parisiene făcea achiziţii de preţ sau când un bijutier primea obiecte de mare valoare.

Nu treceau mai mult de două-trei zile şi el pătrundea în casa sau magazinul cu pricina şi îşi însuşea ce avea poftă. Alte obiecte de mai mică valoare nici nu le lua în seamă. Tot astfel nu se atingea niciodată de bani.

De aceea se credea că hoţul are relaţii în societatea bună a Parisului, căci, altfel nu s'ar fi putut explica cum de ştia precis unde se găsesc obiecte rare de mare valoare şi cine sunt posesorii lor.

Poliţia secretă se folosise de toate mijloacele pentru a-i da de urmă, dar nu făcuse până acum nici un pas înainte.

Tocmai casele răvăşite de hoţ erau frecventate de oameni foarte aleşi, ce păreau deasupra oricărei bănuieli.

Prietenul meu Joe urmărise cu atenţie acest caz, dar nu se putuse hotărî să se amestece în cercetarea lui. Chiar atunci când prietenul nostru comun, comisarul Beauval, dela Prefectura poliţiei îl rugă să intervină, să dea măcar un indiciu asupra chestiunii, el refuză scurt, sub motiv că acest caz nu e de resortul unui detectiv particular, şi că poliţia parisiană, cu statul ei major de funcţionari extrem de capabili, va izbuti, de sigur, să dea de urma spărgătorului.

Astfel mai trecură alte două săptămâni.

Mister X devenea tot mai dârz în tâlhăriile lui, tot mai multe obiecte de preţ cădeau în mâna lui, însă Joe nu se sinchisi de fel. Aveam de lucru peste cap cu o mulţime de alte chestiuni mai importante pentru moment.

Intr'o dimineaţă însă, după cafea, când citii lui Joe din ziar că Mister X a jefuit ziua în amiaza mare nu mai puţin de trei prăvălii cu bijuterii cunoscute, el rămase pe gânduri. Mai ales că

una din victime, bijutierul Simonsohn, era un bun prieten al nostru.

Joe enervat, îşi muşcă ţigara câtva timp, apoi se ridică deodată în picioare şi zise:

— Mergem chiar acum să-i facem o scurtă vizită lui Simonsohn. Mi se pare curios cum de a putut hoţul să fure în timp ce magazinul era deschis. Mă interesează chestiunea.

Douăzeci de minute mai târziu eram în magazinul bijutierului.

Domnul Simonsohn ne conduse în biroul lui, luarăm loc şi el ne povesti evenimentele.

— Ieri pela ora prânzului—începu dânsul — vroiam tocmai să arăt unui client un colier de perle preţioase, pe care îl lăsasem în vitrină, însă când descuiai caseta, descoperii, cu groază, că bijuteria dispăruse. Am scotocit toată vitrina, i-am întrebat pe vânzători, — colierul nicăieri. Caseta din vitrină fusese bine încuiată şi cheia o pusesem în buzunar. Am pus din nou să caute prin toate colţurile magazinului şi în cele din urmă, am înştiinţat poliţia.

Comisarii s'au pus imediat pe lucru, dar n'au putut descoperi nicio urmă. Intr'un târziu, au dat peste o gaură rotundă de vreo doi centimetri în geamul vitrinei. Atâta tot. Insă ar fi fost cu neputinţă ca o mână omenească să se strecoare prin această mică deschizătură, şi pe de altă parte, oricât de lung ar fi fost un braţ, n'ar fi putut ajunge până la colierul de perle, de oarece obiectele expuse se aflau cu mult îndărătul vitrinei.

— Există însă anumite instrumente pe care oamenii de teapa lui mister X se pricep foarte bine să le fabrice, domnule Simonsohn, zise Joe. Cele mai multe au forma unor beţişoare, care se pot desface şi sunt prevăzute la capăt cu un resort. E de-ajuns să apeşi pentru ca să sară un cleştişor, foarte potrivit pentru mărimea unui obiect care ar fi colierul dumitale de perle.

Bijutierului nu i se mai întâmplase una ca asta în viaţa lui, aşa că îi puse lui Joe tot felul de întrebări. Deodată, sună telefonul. Beauval fusese la noi acasă şi Pitt îi spusese unde ne aflam.

In primul rând îşi exprimă bucuria că Joe primise să se ocupe de cazul acesta, în acelaşi timp ne aduse la cunoştinţă că misteriosul mister X mai făptuise ieri un al patrulea furt în vila unui cunoscut bancher din Chantilly.

Consilierul de stat Borgne, aşa se numea victima, făcea colecţie de pietre preţioase rare, din pasiune. In noaptea trecută rămăsese târziu în camera lui de lucru şi pusese rânduială în pietrele mai de valoare din colecţia lui. Cea mai preţioasă din toate era un rubin, cel mai scump din câte există.

Acest rubin dispăruse tocmai în timp ce el examina colecţia, şi a fost cu neputinţă să-l mai regăsească. In fereastra care era cam la un metru de biroul lui, se găsi o gaură rotundă la fel cu aceea din vitrina bijutierului Simonsohn, iar în locul rubinului furat se găsi carta de vizită a lui mister X.

După convorbirea cu Beauval, Joe se grăbi să plece.

— Trebue să ne ducem imediat la vila consilierului, zise el luându-şi ziua bună dela Simonsohn.

Luarăm o maşină de piaţă, care ne duse în grabă la Chantilly.

Consilierul Borgne era acasă. Era un bătrânel foarte agitat, care nu-şi mai venea deloc în fire de când cu pierderea pre-

ţioasei pietre, însă nu mai putea de bucurie că Joe Bull primise să se ocupe de chestiunea aceasta.

Prietenul meu, nu prea era vorbăreţ de felul lui, spuse doar câteva cuvinte în timp ce vizitau odaia în care se făptuise furtul.

La fereastra de lângă birou, văzurăm găurica rotundă, în colo nu descoperirăm nimic care să bată la ochi.

Consilierul Borgne ne asigură că nu ieşise deloc din odaie în seara aceea şi că nu auzise nici cel mai mic sgomot.

Examinai odaia, şi privirea mi se întorcea mereu înspre găurica din geamul ferestrei.

Insă oricât îmi încordam mintea, tot nu găseam o lămurire plauzibilă pentru felul cum s'a putut făptui furtul în prezenţa consilierului.

— Domnule consilier — începu Joe — sunteţi sigur că n'aţi părăsit odaia aceasta un singur moment? Că n'aţi ieşit măcar o clipă din ea?

— Sunt sigur că nu, mister Bull. Aş putea să jur cu conştiinţa împăcată.

— E ciudat, foarte ciudat. Dar nu cumva v-aţi dus în vreun colţ al odăii, aşa fel în cât să fi stat cu spatele la birou?

— Pe cât îmi aduc aminte, am şezut tot timpul la masa de scris. Dar stai puţin să mă gândesc... Da, e adevărat, acum îmi vine în minte că m'am ridicat să telefonez. Fireşte că atunci am stat cu spatele la birou.

— Ah, aşa! Şi a durat mult convorbirea?

— Nu, patru sau cinci minute. Un negustor de bijuterii din Olanda, în trecere pe aci, m'a întrebat dacă îi îngădui să-mi vadă colecţia. I-am spus să vină azi, dar până acum nu s'a arătat.

— A, aşa stau lucrurile, zise Joe, răzând. — Il cunoşti de aproape pe domnul acela?

— Nu, mi-e cu totul străin. Nici numele, pe care de altfel l-am uitat, nu-l auzisem până atunci.

— In cazul acesta, chestia e foarte simplă, domnule consilier. Convorbirea telefonică a fost un truc. Aţi fost chemat la telefon de un complice al faimosului mister X., pentru ca să vă distragă atenţia dela colecţia de pietre preţioase. Cred că nu mă înşel, afirmând că aţi descoperit dispariţia rubinului îndată ce aţi terminat convorbirea telefonică.

— Ai dreptate, mister Bull, exclamă consilierul, uimit.—Prin urmare dumneata crezi că furtul a fost făptuit în intervalul acesta scurt?

— Da, sunt aproape sigur de asta.

Se făcu o mică pauză. S'ar fi zis că Borgne mai are ceva pe inimă, dar nu îndrăznea să-i dea drumul.

Joe observă aceasta şi îl sfătui să nu tăinuiască nimic şi să-i încredinţeze tot ce ştie în legătură cu acest caz.

Consilierul Borgne şovăi, însă în cele din urmă zise:

— Domnii mei, încă nu v'am spus totul. Vedeţi, azi dimineaţă am primit această ciudată scrisoare de ameninţare.

Scoase din buzunar un plic, din el o coală de hârtie bătută la maşină şi ne-o întinse.

Iată ce scria:

„Domnule consilier,

Astă seară la zece fix să depuneţi perla cea mare neagră, cea mai preţioasă din colecţia dv., împachetată într'o cutiuţă, lângă a patra piatră kilometrică de pe şoseaua Vincennes, aproape de casa pădurarului.

„Dacă nu veţi împlini întocmai această cerere sau dacă cumva veţi înştiinţa poliţia că aţi primit această scrisoare, ceasurile vieţii dv. sunt numărate.

Mister X".

Cred că Joe a fost tot atât de surprins ca şi mine, de scrisoarea aceasta, căci de astă dată mister X se arăta sub o faţă cu totul nouă.

Până acum avusese numai o activitate de hoţ, dar deodată se arăta şi ca şantagist!

— De ce nu mi-aţi arătat scrisoarea dela început, domnule consilier? întrebă Joe.

— Ca să fiu sincer, mi-a fost teamă să nu afle misteriosul autor şi să-şi aducă la îndeplinire ameninţarea. De aceea nu le-am pomenit nimic poliţiştilor.

Însă dumitale, mister Bull, pot să ţi-o încredinţez. Afară de asta am nevoie de sfatul dumitale, căci nu ştiu ce să fac. Bagă de seamă, perla neagră, pe care vrea s'o obţină pungaşul, este un obiect de o valoare imensă.

— Liniştiţi-vă, domnule consilier! zise Joe. Vom căuta să punem mâna pe individul acela. Eu-însumi voiu duce astă-seară perla la locul ştiut, sub masca dumitale. Restul va veni dela sine.

A mai trecut destul până să izbutim să-l liniştim pe consilierul Borgne.

Ne-am înţeles ca Joe, îmbrăcat în hainele consilierului, să plece la locul ştiut, lângă casa pădurarului. Fireşte că nu va lua cu el perla neagră, ci numai o imitaţie bună, pentru cazul când urmărirea n'ar avea succes.

La drept vorbind, toată afacerea asta nu era pe gustul meu. O găseam prea simplă, prea lipsită de interes.

Se vede că faţa îmi trăda gân-

durile, căci Joe zâmbi şi zise pe un ton ciudat:

— Ne aşteaptă multe surprize, dragul meu. Uiţi cu cine avem de-aface. Chestia nu e aşa de simplă cum ţi se pare la prima vedere. Dimpotrivă, mă tem că vom avea de furcă şi va trebui să fim cu ochii în patru. Dar las' pe mine!

Auzind vorbele lui Joe, consilierul făcu o mutră, de parcă i-ar fi părut rău că ne arătase scrisoarea de şantaj.

Joe îl linişti însă, asigurându-l că persoana lui nu se află în primejdie, deoarece se vor lua toate măsurile de prevedere. El n'are altceva de făcut decât să se supună tuturor indicaţiilor ce i se vor da.

Zicând aceasta, Joe se apropiă de fereastră şi îşi aruncă ochii în grădină.

Deodată se întoarse către noi şi ne zise:

— Cine e găliganul acela lung, care se plimbă pe aleile cu prundiş ale parcului dv., domnule consilier?

— E secretarul meu, răspunse acesta.

— E un om de încredere?

— Fireşte, mister Bull. E de şase ani în serviciul meu.

Joe dădu din cap, apoi se apropiă de masa noastră.

— Domnule consilier, — zise el, hotărît, — veţi avea bunăvoinţa să veniţi astă-seară la opt fix la hotel Continental, însoţit de secretarul dv. Luaţi automobilul dv. şi nu uitaţi să-l aduceţi şi pe şoferul dv.

— Nu înţeleg bine ce gând ai, mister Bull, replică bătrânul, mirat. — Îl bănuieşti pe funcţionarul meu?

— Nicidecum. Cred că amândoi sunt vrednici de încredere. Dar vă rog să mă scutiţi deocamdată de orice explicaţie; abia la

hotel Continental o să vă dău mai multe lămuriri. Prin urmare, la opt fix, astă-seară! La revedere şi nu uitaţi să-i luaţi pe cei doi oameni cu dv.

Joe întinse mâna consilierului, care îl privea nedumerit, zise bună-seara şi ne urcarăm în maşina noastră, care ne duse acasă.

Aşa credeam eu; Joe însă îşi pusese altceva în gând. Aruncă mucul ţigării pe fereastra maşinei şi zise deodată:

— Ascultă, dragă, acum ne despărţim. Faţă de acest mister X se impune să fim cu multă prevedere. Tu pleacă acasă cu maşina, pe când eu voiu coborî la primul colţ de stradă.

— De ce, Joe? Unde vrei să mergi? întrebai, mirat.

— Să ocolesc până voiu ajunge la hotel Continental, dragă Mac.

— De ce să te duci depe acum, Joe? Mai ai timp destul până la opt seara.

— Nu se poate altfel, dragă. Afară de asta sunt cam obosit şi vreau să trag un pui de somn. De altfel, te sfătuiesc să faci şi tu acelaşi lucru, căci în noaptea asta cred că o să avem de lucru peste cap. Du-te acasă pe ocolite, căci nu putem şti până unde îşi întinde tentaculele acest mister X. Şi diseară, când vii la hotel Continental, să urmezi acelaşi principiu. Să-l iei pe Pitt cu tine. Şi nu uita geamantanul numărul 5 căci o să avem nevoie de el. Aşa, deocamdată ştii destul. Restul îl vei afla astă-seară. Prin urmare, *Good day* şi fii cu ochii 'n patru!

Joe opri maşina, îmi întinse mâna şi dispăru în grabă prin intrarea metropolitanului.

Peste o oră sosii şi eu acasă, după ce făcusem un ocol mare.

Pitt îmi ieşi înainte în antreu şi îmi raportă că un domn bătrân, foarte distins, ne aştep-

tase aproape un ceas, apoi plecase.

— Cine era, Pitt? întrebai cu interes.

Servitorul nostru scoase o cartă de vizită din buzunar. La vederea ei, tresării speriat şi mă dădui cu un pas îndărăt.

— Pitt, eşti un măgar! exclamai. — I-ai dat tu drumul acestui om în odaia de lucru a lui mister Bull?

El făcu semn că da şi, foarte speriat, declară că fusese un domn foarte bătrân, care se sprijinea în cârji. Numai înfăţişare de hoţ n'avea şi nu i se păruse deloc suspect.

Nu păruse suspect! Ha, ha, ei da, mister X se pricepea să lucreze în sute de roluri diferite, căci dânsul şi nimeni altul fusese vizitatorul. Ţineam în mână carta lui de vizită, pe care era scris numele cunoscut: *Mister X.*

Prin urmare, acest misterios X ne cinstise cu vizita lui şi firesc că n'o făcuse de florile mărului.

Foarte necăjit, am dat buzna în odaia de lucru şi deacolo în cabinetul din dreapta sufrageriei în care păstram obiectele noastre de valoare.

Acolo am văzut îndată ce ni se furase. Lipsea pumnalul mic, indian, al cărui mâner era împodobit cu nu mai puţin de treizeci şi cinci de briliante şlefuite, superbe. Fusese obiectul cel mai de preţ din colecţia prietenului meu. Îi fusese dăruit odinioară de către rajahul din Singapore, căruia îi făcuse un mare serviciu cu prilejul călătoriei lui în India. Era evaluat la 300.000 de franci.

Nu mai eram în stare să scot un cuvânt, mă uitam năuc la locul rămas gol din dulapul de sticlă, în care preţioasa armă se mai aflase în dimineaţa aceea.

De unde naiba o fi ştiut acest misterios mister X că Joe poseda un pumnal de aşa mare preţ?

Oare ce va zice Joe când va afla de întâmplarea asta? Să-l fi înştiinţat acum ar fi fost imprudent, încât m'am hotărît să aştept până seara.

M'am mulţumit să mai cercetez prin odaie, poate dau de o urmă, se vede însă că mister X. lucra cu multă băgare de seamă şi îndemânare. N'am găsit nimic, afară de o găurică rotundă în geamul dulapului de sticlă.

CAP. 2. Roluri schimbate

După-amiaza mi-am petrecut-o într'o stare de nervozitate lesne de înţeles. Am încercat să urmez sfatul lui Joe şi să dorm, dar n'am izbutit.

Mă plimbam în lungul şi latul odăii, căci furtul pumnalului şi misteriosul personagiu Mister X. nu-mi mai ieşeau din minte.

Se făcuse ceasul şase.

Fiecare gospodărie instalată într'o vilă are câte un cărucior, care se împinge cu mâna, pentru nevoile casei. Un vehicul de acestea e de folos, când trebue căraţi cartofii sau de adus vreo ladă dela gară.

Azi nu se prezinta niciunul din aceste cazuri, însă mie îmi venise în minte în ce chip am putea ieşi din casă, Pitt şi cu mine, fără a fi recunoscuţi.

Căci aş fi putut să fac prinsoare pe orice că prin împrejurimile casei noastre dă târcoale un spion, care vrea să afle cum am primit ştirea despre nedorita vizită a lui Mister X. Pe ticălosul acesta voiam să-l trag pe sfoară.

— Ia vino încoace, Pitt! îl strigai eu.

Servitorul nostru era foarte ocupat în vestibul cu frecatul mânerelor dela uşi.

— Tu ştii, de sigur, cum arată un grădinar? îi zisei.

Pitt dădu din cap şi îşi ciuli urechile.

— O să avem de lucru, mister Mac? întrebă el, interesat.

— Aşa cred, replicai. — Eu mă duc sus la garderobă să-mi potrivesc o deghizare de grădinar bătrân, iar tu te vei deghiza în ajutor de grădinar. Pe urmă iei cufărul numărul 5, îl transporţi jos şi îl încarci în căruciorul nostru de mână. Ca măsură de prevedere aruncă o pătură deasupra şi ceva unelte de grădinărie. Când vei fi gata, plecăm spre lac.

Pitt o şterse repede şi curând după aceea îl auzii şuierând, de răsună toată casa. Avea de lucru, se simţea în elementul lui.

Indată după ora şase, părăsirăm casa, deghizaţi în grădinari, împingând **căruciorul**. Pitt îl trăgea, iar eu mergeam alături, trăgând din pipă, **cu un** şorţ de pânză albastră peste haină. Cotirăm curând într'o mică alee, care merge prin pădurice până la lac, apoi ne afundarăm şi mai mult în desiş.

După zece minute, ieşirăm la alt capăt al pădurii, de astă dată nu ca grădinari, ci sub adevărata noastră înfăţişare.

Pitt ducea geamantanul numărul 5 şi la şapte fix ne aflam în faţa hotelului Continental.

Intrebai acolo de Joe, mi se spuse numărul odăii şi am alergat sus. Pe Pitt l-am lăsat deocamdată în vestibul. In zadar am bătut apoi la uşa camerei 15. Nimeni nu-mi răspunse, încât mi-am zis că Joe nu se află înăuntru.

Abia acum observai, că cheia se afla în broască pe dinăuntru;

apăsai deci pe clanță și intrai în odaie.

Însă nu Joe fu acela care ridică ochii de pe ziar când mă văzu intrând, ci consilierul comercial Borgne.

De unde și până unde venea omul acesta aci? Să fi schimbat Joe programul, în urmă?

M'am înclinat și am strâns mâna bătrânului. El zâmbi ciudat și mă pofti să iau loc, apoi scoase din buzunarul dela piept tabachera și mi-o întinse.

Am tresărit uimit, căci era tabachera lui Joe. Asta era prea de tot!

Un hohot de râs răspunse stupefacției mele.

— Joe... tu ești! exclamai eu, sărind în sus.

— Da, eu, deși cam schimbat, răspunse el, printre hohote de râs.

Ce-i drept, avea o mască perfectă și ar fi fost cu neputință să-l recunosc.

— De unde ai luat barba și peruca? întrebai repede.

— Mi le-am procurat. Dar ascultă ce vreau să-ți spun.

— Așteaptă, acum e rândul meu! îl întrerupsei, aducându-mi aminte de vizita lui mister X.

— Ce e, Mac, ce ți s'a întâmplat? Nu cumva l-ai întâlnit în carne și oase pe misteriosul domn X? întrebă Joe, în glumă.

— Din nefericire, nu, căci altfel l-aș fi silit să ne dea îndărăt pumnalul rajahului din Singapore.

— Trăsni-l-ar să-l trăsnească! Cum se poate una ca asta? Cum de a ajuns în mâinile lui?

— Pe o cale cât se poate de necinstită, dragă Joe, căci înțelegi că eu nu i-aș fi înmânat pumnalul, odată cu capul. L-a luat el singur în toată liniștea, azi la prânz din locuința noastră și a avut bunăvoința să ne lase carta de vizită. Iat-o!

— Să-l ia naiba. Mare curaj a avut. Tocmai de pumnalul din Singapore a avut nevoie.

— Asta mi-am zis și eu, când am văzut pozna. Și toată după-amiaza m'am frământat degeaba să-mi dau seamă de unde poate știi ticălosul că tu aveai un obiect atât de prețios.

— Hm, dragul meu, după părerea mea, asta e partea cea mai puțin surprinzătoare a chestiunii. Dacă te-ai fi gândit mai bine, ai fi ghicit numaidecât. Numai afurisita ta activitate scriitoricească e de vină.

— Cum adică? întrebai, surprins.

— N'ai scris tu de curând un foileton pentru „Petit Parisien", și nu era intitulat acest produs al spiritului tău, din întâmplare „Pumnalul rajahului din Singapore"? Mac Strong, când o să te înveți odată să gândești în chip logic? Numai tu ești de vină, că mister X ne-a făcut o vizită.

„Dar nu face o mutră atât de amărâtă, dragă prietene, căci bravul mister X. nu se va bucura multă vreme de prada lui. In curând o să-i luăm înapoi pumnalul, odată cu celelalte obiecte pe cari le-a furat.

— Numai să le mai găsim, Joe, replicai eu.

— Sunt convins că vom găsi toate obiectele furate, neatinse. Și acum dragă, e aproape opt. Trebue să ne grăbim, căci consilierul va veni la ora fixată. De altfel, tu nu mergi cu noi la Vincennes.

— De ce nu? întrebai eu, supărat.

— Pentrucă am nevoie de un om de încredere pentru supravegherea vilei consilierului, dragul meu.

— Se poate Joe, tocmai pe

mine m'ai ales să fac pe gardianul de noapte? Nu poate consilierul să-şi păzească singur comoara?

— I-ar veni cam greu, dragul meu, pentru că în noptea asta consilierul cu secretarul şi şoferul lui vor locui aci la hotel Continental. In schimb tu o să joci rolul lunganului de secretar. Din fericire e tot atât de lung şi de uscat ca tine. De altfel, există o mare asemănare între voi doi, şi ce-ţi mai lipseşte vei împlini cu ajutorul câtorva trăsături de fard iscusite. Incolo nu va mai rămâne decât să schimbaţi hainele unul cu altul.

Prin urmare, consilierul Borgne rămâne aci cu oamenii lui, în timp ce noi trei, — tu, eu şi Pitt — ne luăm fiecare rolul nostru. Sper că mister X, nu va ghici mascarada noastră. Afară de asta, comisarul Beauval ne-a pus la dispoziţie pentru astăzi trei agenţi secreţi, care vor îngriji de siguranţa consilierului aci la Continental. Ei, acum, aï înţeles?

— Perfect, Joe, însă rolul meu tot nu-mi place. Aşi fi preferat să te însoţesc.

— De astă dată, va trebui să te supui, dragul meu. Perla neagră merită să aibă un păzitor bun. Să sperăm că ne vei aduce şi tu foloase.

Inainte de a-i fi putut răspunde lui Joe, cineva bătu la uşă şi servitorul anunţă sosirea consilierului Borgne.

— Poftește-l pe domnul încoace, răspunsei eu în locul lui Joe, care din pricina măştii sale, se furişase repede în încăperea de alături.

După cinci minute, bătrânul consilier intră în odaie, însoţit de lunganul lui de secretar.

Dacă aş fi fost acum singur cu Joe, i-aş fi spus eu ceva. Cum îndrăsneşte el să găsească asemănare între mine şi figura prostănacă a secretarului? Asta era o infamie, pur şi simplu!

Se vede că Joe ghicise ce se petrece în sufletul meu, căci intră râzând în odaie şi zise:

— Mi se pare că nu eşti convins de asemănarea între voi doi, nu e aşa, dragă?

Consilierul Borgne uimit de ivirea unui chip la fel cu al lui, scoase o exclamare, ceea ce mă scuti pe mine de răspuns. Poate era mai bine aşa.

— Mister Bull, masca dumitale e minunată! exclamă bătrânul, entuziasmat. — Uite, zău, când privesc mai bine la dumneata, îmi vine să cred că sunt chiar eu!

Joe îi strânse mâna, râzând, şi zise:

— Acum vă rog să-mi daţi şi jacheta şi pardesiul dv. Cred că nici secretarul dv. nu se va supăra, că prietenul meu, mister Strong, preia pentru noaptea aceasta rolul său. L-aţi adus şi pe şoferul dv.

Consilierul răspunse afirmativ apoi nemai putându-se stăpâni izbucni:

— Ce naiba, mister Bull, aş vrea să ştiu şi eu în sfârşit ce gânduri ai.

— Numai o mică schimbare de personagii, domnule consilier, replică prietenul meu, aprinzându-şi nelipsita ţigară.

Apoi expuse pe scurt bătrânului planul său, în timp ce eu dispărui în camera alăturată, cu antipaticul secretar.

Din geamantanul numărul 5 am scos tot ce-mi trebuia, iar haina secretarului mi-a completat deghizarea.

După un sfert de ceas semă-

nam ca două picături de apă, eu şi secretarul consilierului.

— Bravo, dragul meu! zise Joe, care apăruse pe nesimţite în pragul uşii.

Aprobarea lui se adresa deghizării mele, care într'adevăr merita laude. Până şi bătrânul consilier nu mai ştia care e adevăratul secretar, şi ne confunda mereu.

După scurtă vreme, apăru şi Pitt însoţit de şofer, deghizat şi el.

Cred că niciodată camera aceea a hotelului Continental nu mai adăpostise nişte oaspeţi atât de ciudaţi, ca în ceasul acela. Se aflau şase oameni în odaie, şi se asemănau doi câte doi ca nişte picături de apă.

Dublurile dispărură repede însă, lăsând în loc pe consilier cu secretarul şi şoferul lui sub o bună pază.

Când ajunserăm la vilă, nimeni din personalul de serviciu al consilierului nu observă că schimbasem rolurile. Joe, întemeiat pe demnitatea lui de stăpân al casei, trimise la culcare pe cele două fete în casă, ca şi pe bucătăreasă. Servitorul nu ne deranja, fiindcă locuia în curte, în căsuţa şoferului.

BIBLIOTECA CURCINEA DEL PERSONALA

CAP. 3 *Demascaţi*

Nu mult după nouă şi jumătate Joe, însoţit de Bill, plecă cu un automobil afară din oraş, la căsuţa singuratecă a pădurarului de pe şoseaua Vincennes, ducând în buzunar imitaţia perlei negre.

Eu rămăsei singur în vila cea mare. In rolul meu de secretar cutreierai odăile dela primul etaj.

In cele din urmă am socotit că

ar fi totuşi mai prudent să mă retrag în odaia de lucru, unde se afla cassa de fier în care consilierul păstra giuvaerurile lui.

Mă trântii într'unul din confortabilele fotolii de piele, fumând o ţigaretă după alta şi ţinând revolverul gata pregătit lângă mine.

Eram însă convins că voiu muri de plictiseală în noaptea aceea.

Mă gândeam cu invidie la Joe, care, în automobilul consilierului, condus de Pitt, se îndrepta spre marea aventură.

Eram ferm convins că Joe va izbuti să pună mâna pe mister X în flagrant delict.

Timpul trecea încet. Ceasul de pe birou bătu zece. Prin urmare, Joe trebue să fi ajuns acum la destinaţie. Dacă toate vor merge bine, trebue să-l aştept să sosească cel mai târziu într'o oră.

Din nefericire socoteala mea a dat greş, căci lucrurile s'au petrecut de-a'ndoaselea.

Băture de mult de unsprezece, acum se făcuse miezul nopţii şi dela Joe nicio veste.

Mă cuprinse îngrijorarea şi începui să bănuiesc că planul nostru nu izbutise.

Mă plimbam în lung şi 'n lat, ca să-mi mai astâmpăr neliniştea crescândă. In cele din urmă învins de nerăbdare, deschisei fereastra ci trăsei cu urechea afară.

Nu se auzea nimic. Era întunerec beznă, abia se puteau distinge felinarele din strada pustie.

Unde Dumnezeu o fi întârziat Joe atât de mult?

Mai trecu un sfert de oră de aşteptare zadarnică. In cele din urmă mă aplecai pe fereastră şi atunci simţii câteva picături pe faţă.

Le ştersei crezând că erau de ploaie. Dar ce ciudat miros aveau! Nu, ceea ce îmi picurase pe faţă de sigur că numai picături de ploaie nu erau!

Fără să vreau, m'am dus îndărăt dela fereastră, însă nu mă puteam mişca din loc, căci o senzaţie ciudată, pe care însă o cunoşteam destul de bine, îmi paraliză membrele şi mă făcu să-mi pierd simţirea, încât am căzut fără vlagă, ca un copac doborât de secure.

Demascaţi! Intr'adevăr se întîmplase un fapt de necrezut, cineva mă stropise cu ceva deafară, probabil cu ajutorul unei siringe lungi de sticlă, şi mă cufundase într'un somn narcotic.

Toate acestea mi-au venit în minte, cu încetul, când am început să mă trezesc din amorţeală.

Bănuind ceva rău, m'am ridicat, clătinându-mă, şi aruncându-mi privirea asupra cassei de fier a consilierului observai cu groază că era deschisă şi goală.

Înăuntru am găsit un singur obiect: carta de vizită a lui Mister X.

Imi curgea sudoarea de pe frunte şi căzui, oftând, într'un fotoliu. Imi venea pur şi simplu să înebunesc, văzând că toate giuvaierurile consilierului Borgne fuseseră furate!

Prin urmare, adversarul ne ghicise planul. Mister X îşi luase ce-i dorise inima, nesupărat de nimeni. Aşa trebuia să fie!

Am sărit în sus, neştiind nici eu de ce să mă apuc. La intrarea principală a casei, m'am oprit în loc înlemnit, văzând automobilul cel mare la poartă. Nu mai încăpea îndoială, era maşina cu care plecase Joe spre casa pădurarului.

L-am strigat pe nume pe prietenul meu, dar nu-mi răspunse

nimeni. S'ar fi zis că nu se află nimeni în automobil.

Ce o mai fi însemnat şi asta?

Dintr'o săritură am fost lângă maşină şi am deschis portiera. O făptură omenească îmi căzu în braţe, — era servitorul nostru Pitt, în stare de nesimţire.

Am încercat să-l ridic, l-am scuturat, el însă nu se mişcă, încât nu mi-a rămas alta de făcut decât să-l transport în casă.

Ameţit încă de drăcia pe care mi-o stropise în faţă, am fost nevoit să-mi adun toate puterile ca să-l transport pe uriaşul de Pitt.

In casă, el se desmetici cu încetul, iar un coniac, pe care i-l turnai pe gât repede, îl învioră cu totul.

— Mister Lloyd, de unde am ajuns eu aici, unde a rămas mister Bull? bâlbâi el, obosit.

— Tocmai asta vroiam să aflu dela tine, zisei eu, uitându-mă cu jale la cassa de fier golită, care după cum observasem abia acum, nu fusese forţată, ci descuiată în tihnă cu o cheie potrivită.

Asta nu-mi intra de fel în cap, fiindcă din câte ştiam, cheia cassei se găsea în posesia consilierului.

Mă adresai din nou lui Pitt.

— Haide, spune-mi odată Pitt, unde a rămas mister Bull?

— Oh, mister Lloyd, dacă aş şti! răspunse el, amărât. — Când a luat-o la goană câinele cu pachetelul în care mister Bull înfăşurase perla, mister Bull s'a luat după el. Atunci însă cineva mă apucă de spate şi-mi dete o lovitură groaznică în cap, încât mi-am pierdut conştiinţa. Pe urmă se vede că cineva m'a adus cu automobilul până aici.

— De bună seamă, aşa se va fi petrecut, cineva te-o fi con-

dus până acasă. Dar aş fi fost mai bucuros să-mi spui amănunţit ce s'a întâmplat.

— Nu prea ştiu nici eu multe, mister Lloyd. La zece fix am sosit la locul ştiut. Mister Bull a găsit numaidecât a patra piatră kilometrică, care se afla la depărtare de vreo zece minute de casa pădurarului. Noi am oprit maşina la vreo douăzeci de paşi. Eu stăteam la volan, pe când mister Bull se aplecă pe fereastră. Din păcate era întunerec beznă, încât nu vedeam nici la un pas. Stinsesem farurile automobilului. Se făcuse zece jumătate, apoi unsprezece şi tot nu se arătă nimeni.

— Unde se afla pachetelul cu imitaţia perlei negre? Mister Bull îl mai avea la el? îl întrerupsei eu pe Pitt.

El clătină din cap şi urmă:

— Mister Bull pusese pachetelul lângă piatra kilometrică. Tocmai când zicea că nu mai are rost să aşteptăm, ne pomenirăm cu un câine mare, cafeniu. El adulmecă piatra, cum fac câinii, apoi o luă la goană ca turbat prin iarbă în spre pădurea din apropiere. Mister Bull scoase o exclamaţie şi alergă repede să ajungă câinele.

Eu n'am priceput ce scop urmăreşte şi am sărit jos din maşină. Abia atunci am văzut că pachetelul de lângă piatra kilometrică dispăruse fără urmă şi am înţeles imediat că numai câinele trebue să-l fi luat. Vrui să mă iau după mister Bull, când auzii un sgomot la spatele meu. N'am apucat însă să întorc capul, că m'am şi pomenit cu lovitura la tâmplă. Nu mai ştiu ce a fost pe urmă, mister Lloyd. Mă tem să nu i se fi întâmplat şi lui mister Bull vreo nenorocire.

— De asta mă tem şi eu, Pitt,

de aceeea cred că cel mai bun lucru ar fi să plec fără întârziere la casa pădurarului. Tu, în schimb, rămâi aici de pază. Din nefericire, n'o să mai ai mult de lucru, fiindcă mister X m'a păcălit şi a venit el singur să-şi ia perla neagră.

Fără să mai aştept un răspuns, am şters putina şi după câteva minute alergam cu maşina spre Vincennes, cu o viteză de puteam să-mi frâng gâtul.

E un drum destul de lung, chiar cu automobilul, eu însă l-am parcurs într'o jumătate de oră.

⁂

Lăsasem în urmă casa pădurarului. Acum mergeam încet, numărând pietrele kilometrice. In cele din urmă am ajuns.

Pe pământul ud de ploaie se vedeau lămurit urmele roţilor, afară de asta recunoscui trei întipăriturl diferite de picioare.

Nici urmă de Joe. Alergai la noroc în direcţia arătată de Pitt, peste pajişte, în pădure.

După ce străbătui vreo cincizeci de metri în pădure, mă pomeni deodată într'un luminiş şi nu ştiam încotro s'o apuc.

Umblam fără ţintă prin luminişul mocirlos, când deodată dădui de ceva moale. Mă aplecai şi văzui că era cadavrul unui câine mare cafeniu. Era mort, fără îndoială, un glonte de revolver pusese capăt vieţii lui.

Nu m'am îndoit nicio clipă că e câinele care luase pachetelul. In orice caz eram sigur că mă aflam pe calea cea bună şi mersei mai departe cu băgare de seamă. O groapă mare cu apă îmi închidea drumul, încât fui nevoit să fac o săritură peste ea. Dar picioarele mele s'au izbit de ceva, care produse un sunet înăbuşit.

S'ar fi zis că sub pământ se află o groapă, — te pomenești că mă aflu deasupra ascunzătorii lui mister X?

Am încercat să smulg cu binișorul iarba jilavă de deasupra și am izbutit. Niște scânduri ieșiră la iveală și când le ridicai și pe acestea, văzui o gaură pătrată cu laturile de un metru jumătate. Era însă goală, iar la fund se afla o băltoacă de apă.

Deci, nici urmă de Joe.

M'am așezat pe scânduri și am început să chibzuiesc. Or mai fi fiind pe aici și alte gropi de acestea?

S'ar putea, — în orice caz nu strică să mai inspectez locurile prin împrejurimi. Dar a trebuit să renunț curând la căutat, căci asta era singura groapă.

Tocmai voiam să mă întorc la automobil, când auzii un sgomot surd. Mă așezasem iar pe scânduri.

Intâi am crezut că mă înșel, însă sgomotele se întețiră, încât am sărit în sus, speriat.

Te pomenești că am stat tocmai deasupra vizuinii ticălosului? De bună seamă că da.

Am scos revolverul din buzunar, am tras piedica și tocmai când mă pregăteam să dau scândurile la o parte cu piciorul, ele au sărit cât colo și a ieșit la iveală capul unui om.

— Joe... Joe, tu aici! exclamai eu. — Cum ai ajuns aici?

— Intrebarea asta aș putea să ți-o pun și eu, dragă, răspunse el.

— Mi-a spus Pitt ce s'a întâmplat și am venit să te caut, răspunsei eu, serios.

— Mai bine rămâneai la postul tău, dragă Mac, pentrucă între timp mister X o să se ducă să-și ia perla neagră.

— Sunt sigur că prezența mea acolo, nu mai e necesară, răspunsei eu, supărat. — Perla neagră, împreună cu toate obiectele prețioase ale consilierului, au dispărut, în timp ce eu făceam de pază la vilă.

— Mac, cum se poate una ca asta? exclamă Joe, cățărându-se afară din groapă.

I-am raportat în grabă tot ce se întâmplase dela despărțirea noastră. Joe ascultă în tăcere și când sfârșii, zise:

— Prin urmare, de data asta, el ne-a păcălit pe noi. Acest Mister X e mult mai primejdios și mai rafinat decât mi-am închipuit. Se vede că dânsul ne-a urmărit neîncetat și a luat măsuri în consecință.

— Știi cel puțin unde îl vom găsi acum? întrebai, neliniștit.

— Știu cât știi și tu, dragul meu. Nu degeaba își zice „Mister X". Nu cumva ai, din întâmplare, o țigaretă la tine? In gaura asta afurisită era aproape să mă înăbuș și de n'aș fi avut din fericire cuțitul în haina asta, aș fi, de sigur, în clipa de față, un cadavru.

— Dar cum ai căzut în groapa asta? întrebai, întinzându-i tabacherea.

El își luă o țigaretă, apoi răspunse:

— Știi că m'am luat după câine. Când am sărit peste băltoacă, pământul s'a afundat sub picioarele mele și m'am cufundat în adâncime. Se vede că blestematul de câine a fost anume dresat s'o ia în direcția gropii.

— Ce naiba, Joe, câinele zace mort la vreo cincizeci de metri depărtare de groapă.

— E mort? Atunci se vede că a fost împușcat! De frică să nu trădeze secretul, după ce își va fi făcut datoria. Să vezi

ce s'a întâmplat mai departe. Cum zisei, m'am cufundat şi am auzit nişte sgomote surde în spatele meu. Pământul se surpa şi ameninţa să mă îngroape de viu. Din fericire, tot a mai rămas un colţişor liber în care mă puteam mişca.

„Ingropat de viu, mi-am zis îndată ce am izbutit să mă desmeticesc. Totuşi, n'am pierdut orice nădejde, căci eram sigur că nu căzusem prea adânc şi astfel mă pusei pe lucru ca să scap. Abia după trei ceasuri de grele silinţi, am izbutit. Căci văd că e aproape de trei dimineaţa. Totuşi, a fost o minune că am scăpat, simţeam că mă înăbuş.

„Partea cea mai rea a fost când m'am izbit de scânduri şi am văzut că nu vor de loc să cedeze. De unde să-mi fi trecut prin gând că tocmai tu te-ai aşezat pe ele şi că le apeşi cu toată greutatea trupului tău?

Prin urmare aşa se petrecuseră lucrurile.

— Ei, şi acum ce ne facem Joe? întrebai într'un târziu. Mă gândesc cu groază la ce va spune consilierul când va afla de pagubă.

— Del n'o să se bucure prea mult, dragul meu. Totuşi, îşi va zice că tot e bine că a scăpat numai cu paguba, când va afla ce frumoase curse i s'ar fi întins prin gropile acestea. Ori nu cumva îţi închipui, că Mister X l-ar fi lăsat să se ducă acasă neturburat? Fii sigur, că bătrânul consilier ar fi dispărut pe veci, împreună cu şoferul lui. Gândeşte-te, că există două gropi şi după cum ai putut să constaţi ele au fost săpate nu de mult.

— Nu pricep cum a putut ticălosul să pună mâna pe cheia cassei de fier, zisei eu furios.

— Foarte simplu, dragul meu.

Probabil că se afla în buzunarul tău.

— Eu... de unde?

— Nu porţi tu jacheta secretarului? Ei bine, un secretar particular poartă de obicei asupra lui o a doua cheie dela tezaurul stăpânului său. Cred că am dreptate şi Mister X ştia foarte bine lucrul acesta.

— Cine să fie acest personagiu misterios, Joe? întrebai eu, îngândurat.

— Pentru moment, n'am cunoştinţă de aceasta, însă acest Mister X este, fără îndoială, un om foarte inteligent, care dacă n'ar fi împins lucrurile prea departe, n'ar fi fost prins niciodată. Aşa însă şi-a cam dat în petic.

— Ia spune, Joe, când alergai după câine n'ai zărit niciun om pe undeva?

— Nu, dragul meu, se vede că a stat bine ascuns. Dar ia hai să plecăm de aci şi să-l consolăm pe bietul consilier.

Trecurăm cu greu prin mocirlele locului şi intrarăm în pădure. Iar după zece minue, goneam cu maşina spre Paris. Insă ceea ce a pus vârf la toate nenorocirile întâmplate în acea noapte, a fost revederea noastră cu consilierul Borgne.

Bătrânul domn a început să ţipe ca ars, să-l înjure pe Joe că e un nătărău şi să ne ceară despăgubiri. Toate cuvintele noastre de liniştire se pierdeau în vânt. Bătrânul se frământă atât de turbat, că m'am temut să nu-l lovească un atac de apoplexie. Şi culmea nenorocirii! s'a năpustit la telefon, a chemat poliţia şi a cerut să fim imediat arestaţi.

Firește că a fost refuzat, căci din întâmplare vorbise cu prietenul nostru, comisarul Beauval, care era de serviciu în noaptea

aceea. In cele din urmă, bătrânul ne dete pe uşă afară, fără multă vorbă.

Nu puteam să pricep cum de lasă Joe să fie insultat în felul acesta, fără să replice. In drum, după ce ieşi-am dela hotel, i-am spus în fine ce aveam pe suflet.

Joe însă fu sgârcit la vorbă, ca în atâtea dăţi, şi se mulţumi să răspundă:

— Dobitocul ăsta n'are decât să-şi vadă singur de treabă, să vedem cum îşi va regăsi comoara. Intru cât mă priveşte, eu nu mai mişc un deget, să ştiu bine că acest Mister X a furat jumătate din Paris. Acum să mergem să-l luăm pe Pitt şi să ne ducem să ne odihnim acasă pe laurii câştigaţi.

Frumoşi lauri! Multă vreme am stat lungit, fără să pot închide ochii, întrebându-mă mereu ce o fi având Joe de refuză să urmărească pe Mister X!

CAP. 4.

Joe intervine a doua oară

Ziua următoare ne aduse noui necazuri, adică numai mie. Căci Joe îşi bătea joc de reportagiile ziarelor, care povesteau cu lux de amănunte înfrângerea noastră.

Fireşte că numai consilierul Borgne, devenit acum cel mai înverşunat duşman al nostru, era acela care lansase articolele acestea cari nu erau de fel binevoitoare pentru noi.

— Joe, cum poţi rămâne aşa nepăsător faţă de infamiile acestea? isbucnii eu, furios peste măsură din cauza liniştii lui stoice. Articolele astea sunt doară pline de minciuni gogonate!

Joe se mulţumi să ridice din umeri şi se duse în sala de gimnastică. Curând după aceea ajunse până la urechile mele zbârnâitul

înăbuşit al mingii de antrenament. Deci părea că într'adevăr Joe nu se mai gândeşte deloc la afacerea asta.

Ziua trecu în chip destul de neplăcut. Indată după masă, comisarul Beauval trecuse pela noi şi-l rugase stăruitor pe Joe să urmărească mai depar.e cazul Mister X. Joe însă l-a refuzat atât de dârz, că Beauval îşi luă supărat ziua bună şi plecă.

„Joe Bull depune armele în faţa lui Mister X. Cine ne va mai scăpa de tâlharul acesta?".

Acesta era titlul unui articol din pagina I-a a unui ziar de seară parizian, care ne fusese trimis acasă în acea seară. Eu pusei ziarul pe biroul lui Joe, fără a spune un cuvânt, — el însă nu-l luă în seamă.

Supărat, am luat ediţia de seară a lui „L'Intransigeant" în care se vorbea deasemeni despre Mister X, dar nu în legătură cu Joe Bull.

Numitul mister X făcuse o nouă ispravă, şi anume: furase renumitului psicholog în chestii criminale, profesorul Grosjean, o vază chinezească de mare preţ. Aceasta l-a determinat pe profesor să făgăduiască o recompensă de nu mai puţin de cincizeci de mii de franci aceluia care va izbuti în fine să descopere pe rafinatul hoţ.

Şi această notiţă am pus-o sub ochii lui Joe şi de astă dată el o citi cu atenţie, ba, după cum mi s'a părut, cu un interes crescând.

Cât p'aci să scot o exclamaţie de mirare, căci îl văzui închizând ochiul drept, iar pe frunte îi apăru cunoscuta cută dintre sprâncene.

Ce să-l fi găsit?

Să fie oare datorită numai notiţei din ziar, ori altceva îi dădea de gândit? N'am mai pu-

tut să rabd şi l-am întrebat dacă nu cumva cazul îl interesează din nou?

— Se poate, răspunse el într'o doară.

Rămăsei uimit. Ce să fi produs schimbarea aceasta în ideile lui Joe? Numai notiţa din ziar, sau recompensa făgăduită de profesorul Grosjean?

Asta de sigur că nu, mi-am răspuns tot eu. Căci Joe nu se interesează niciodată de onorariu, are destulă avere ca să renunţe la răsplată, dacă vrea. Atunci care să fie cauza?

— Profesorul Grosjean e un om celebru, zise Joe, ca pentru sine. S'a distins mai cu seamă pe terenul psichologiei criminalistice prin lucrări de mare valoare.

— Ce vrei să spui? întrebai eu repede.

— Nimic, dragul meu, absolut nimic, răspunse el, scurt.

Acum nu m'am mai putut ţine să nu-l întreb ce l-a făcut să-şi schimbe deodată atitudinea şi de nu cumva recompensa joacă vreun rol. M'a răsplătit cu un zâmbet de compătimire.

— Mac Lloyd — zise el în cele din urmă, — (aşa îmi zice când e nemulţumit de mine), Mac Lloyd, judecata ta e foarte greşită. Crezi într'adevăr că eu aş fi în stare să mă entuziasmez de dragul a cincizeci de mii de franci pentru un caz, care nu mă mai interesa de fel înainte?

— Atunci ce te face să-ţi schimbi deodată părerea? întrebai. — Cred că nu tăgăduieşti că interesul tău e în legătură cu notiţa din ziar, pe care ţi-am arătat-o mai înainte? Chiar azi la prânz l-ai refuzat hotărît pe Beauval.

Joe râse cu poftă şi zise:

— Nu tăgăduiesc că schimbarea mea bruscă se datoreşte

notiţei din ziar. Până şi recompensa joacă un oarecare rol, cu observaţia însă că nu speculez asupra ei.

Eram acum tot atât de nedumerit ca mai înainte.

— Joe, reluai eu, nu poţi să te foloseşti de expresii mai puţin enigmatice? Vorbeşti aşa sibilic şi încâlcit ca detectivii din romanele criminale engleze. Pe deoparte tu admiţi că recompensa exercită oarecare putere de atracţie asupra ta şi în aceeaşi frază negi aceasta. Astea sunt, cum s'ar zice, fleacuri.

— Poate nu chiar aşa cum crezi, dragul meu. Poate că există totuşi o raţiune în ceea ce ţi se pare că e iraţional. Sau, ca să fiu mai limpede: ceea ce mă interesează din recompensa făgăduită, este dacă ea va fi plătită, în cazul când aş izbuti să-l descopăr pe misteriosul Mister X?

— Cu alte cuvinte, tu te îndoieşti de solvabilitatea profesorului Grosjean? întrebai, după ce reflectai câtva timp asupra enigmaticelor fraze ale lui Joe.

— Aş, ce prostie! Omul acesta e solvabil pentru mult mai mult decât cincizeci de mii de franci.

— Atunci ce naiba vrei să zici, Joe? Dacă e solvabil, de ce te îndoieşti că va plăti suma în cazul dat? Ori crezi că face numai gură, dar e un zgârie brânză, care la o adică va începe să se tocmească pentru a plăti mai puţin?

— Asta e altă prostie, dragul meu.

Atunci mă înfuriai şi strigai:

— Să le ia naiba, Joe, dar nimeni n'ar putea tălmăci în alt chip ghicitorile tale!

— Eu cred, dimpotrivă, că orice om cu judecată, — şi apăsă asupra cuvântului „judecată" —,

ar înțelege-o altfel, dacă ar asculta cu atenție. Căci eu am spus, că în toată chestiunea aceasta mă interesează să știu dacă suma ar putea să fie plătită, în cazul când l-aș prinde pe misteriosul personagiu Mister X. Ei, nici acum n'ai înțeles?

— Tot așa de puțin ca înainte mărturisii cu toată sinceritatea.

— Se poate, Mac? Uite, o să încerc să mă exprim și mai lămurit, deci ascultă: eu nu mă îndoiesc de fel că profesorul Grosjean este un om cu stare, care poate să scoată fără nicio greutate banii din buzunar și să-i pună pe masă, nici nu mă îndoiesc că are bunăvoința să facă acest lucru. Mă îndoiesc numai dacă profesorul ar mai fi în stare să plătească, din moment ce l-aș avea pe mister X. în mâna mea. Ei, ce zici, începi să te lămurești?

Iar am început să-mi frământ mintea, cântărind fiecare vorbă a lui Joe, ca datele unei ecuații algebrice. In cele din urmă răspunsei:

— Prin urmare, tu îți zici că s'ar putea întâmpla ca până în clipa când vei pune mâna pe hoț, profesorul să fie jefuit în așa chip sau poate chiar să fie înlăturat de Mister X, încât să nu mai fie în stare să plătească?

— Fals! exclamă prietenul meu.

— La naiba, dar nu există decât două soluții, Joe. A treia e exclusă!

— Totuși, există și a treia, dragul meu, și tocmai ea e cea adevărată. Presupunând că ipotezele mele — căci nu sunt decât simple ipoteze — sunt juste.

— Haide, Joe, spune-mi care e a treia soluție.

Răspunsul lui nu-mi fu pe plac, căci zise:

— Caut-o tu singur, dragul meu. — Dacă ți-e lene să gândești, eu n'am ce-ți face.

Așa e Joe de când îl știu. Gândurile lui nu le dă în vileag, nici chiar mie, care-i sunt cel mai bun prieten și colaborator.

Am mai stat vreo două ceasuri în noaptea aceea muncindu-mi creierul ca să desleg enigma, dar în zadar. Și cred că nici cititorul n'o va deslega, cu oricâtă atenție ar fi urmărit convorbirea noastră.

Sau, cine știe?

CAP. 5.

O vilă misterioasă

A doua zi după convorbirea noastră, mă deșteptai devreme. Timpul frumos de afară ne înveseli. Despre Mister X și convorbirea noastră din ziua trecută Joe nu mai suflă un cuvânt.

După cafea l-am îndemnat pe prietenul meu să facem un tur cu automobilul. El însă refuză, susținând că preferă o plimbare prin oraș. N'am înțeles de ce, și am plecat singur, neînsoțit nici de Pitt.

Automobilul nostru zbura cu optzeci de kilometri pe oră pe șoseaua ce duce la St. Nicolas. Trecând apoi pe la St. Germain am mers prin Fontainebleau.

Acolo zării la un moment dat un automobil oprit în fața mea, probabil din pricina unei pane, fiindcă **șoferul** îmi făcea semn de **depărtare să** stopez.

Am oprit așa dar și abia atunci am văzut că șoferul era Chinez. Vorbea un jargon format din germană și engleză, încât n'am înțeles nimic din cuvintele lui.

Atunci o tânără femeie, foarte frumoasă, care se afla în au-

tomobil, se amestecă în vorbă şi-mi spuse că bietul Chinez nu se pricepe de loc la reparaţia unui automobil, pentrucă ţine numai loc de şofer.

Am început să cercetez maşina şi mi-am dat seamă că acceleratorul nu mai funcţionează.

Din nefericire nu eram în stare să repar defectul, pentrucă aveam nevoie de anumite unelte care-mi lipseau, aşa că m'am oferit să aduc de undeva un ajutor. Iar tinerei femei i-am propus să ia loc în maşina mea, ca s'o conduc acasă.

Ea primi, mulţumindu-mi, şi plecarăm împreună. In drum, la întrebarea mea, ea îmi povesti că şoferul chinez nu se află în serviciul ei, căci maşina nu-i aparţine ei, ci e proprietatea vestitului profesor Grosjean, la care dânsa ocupă postul de secretară particulară.

— La profesorul Grosjean? întrebai eu, surprins.

— Il cunoaşteţi pe profesor cumva? făcu ea, repede.

Eu negai. In cursul convorbirii mă prezentasem şi dânsa îmi spuse numele ei. Se numea Gerda Bloehm şi intrase de abia de o lună în serviciul profesorului Grosjean.

Intre timp ajunserăm la vila profesorului, care era situată pe o stradă elegantă din Fontainebleau şi ne dădurăm mâna la despărţire.

— Nu cumva sunteţi prietenul celebrului detectiv Joe Bull? întrebă ea înroşindu-se.

— Da, aşa e, Joe Bull mi-e bun prieten, răspunsei zâmbind. — Asta vă sperie, domnişoară?

— Deloc! exclamă ea, râzând voioasă. — Mă bucur că am făcut cunoştinţă cu prietenul unui om atât de vestit.

Şi zicând aceasta, dispăru în grădina cea mare din faţa vilei.

Iar eu m'am întors acasă şi am ajuns taman la ora prânzului.

Joe devenise din nou foarte sgârcit la vorbă, în contrast cu dispoziţia lui din dimineaţa aceea. Nici eu nu i-am povestit nimic despre mica mea aventură dela Fontainebleau.

Tocmai după ce ne-am aprins nelipsitele ţigări, bătu cineva la uşă şi Pitt îşi făcu apariţia. Ţinea în mână o mică poşetă elegantă de damă.

— Mister Lloyd, zise el, am găsit poşeta asta pe perna scaunului din faţă, când am curăţat automobilul.

Bădăranul ăsta mă dădea de gol!

— Dă-o încoace, şi cară-te iute de aci!

El dispăru cât ai clipi din ochi şi eu mă uitai la mica poşetă, pe care o ţineam în mână. Nu mai încăpea îndoială, numai Gerda Bloehm trebue s'o fi uitat în automobil.

— Mac, Mac, nu cumva te apuci de prostii la bătrâneţe? răsună vocea batjocoritoare a lui Joe în spatele meu.

— Ia-o încet! îi răspunsei, supărat. — Dacă n'ai fi făcut pe mutul în tot timpul mesei, ai fi aflat demult că am făcut cunoştinţă, cu prilejul unei pane de automobil, cu secretara profesorului Grosjean.

— Vai de mine, Mac, şi asta mi-o spui abia acum?

— Numai tu eşti de vină, ursuzule! Dacă totuşi te interesează, îţi voiu povesti întâmplarea cu amănunţime.

Ii povestii deci lui Joe micul episod şi el mă ascultă cu mare atenţie, apoi zise cu însufleţire:

— Vei duce chiar acum poşeta domnişoarei la vila Grosjean, dragul meu! Dar fără întârziere.

— Şi de ce anume? replicai eu, speriat. — Nici prin gând nu-mi trece. Pitt poate foarte bine s'o ducă în locul meu.

— Nu, Mac, asta nu se poate! exclamă Joe cu hotărîre. — Buna cuviinţă cere ca să i-o predai cu mâna ta şi afară de asta...

Se opri brusc.

— Afară de asta?... Joe, ce-ai vrut să spui?

— Oh, nimic, absolut nimic, dragul meu, răspunse el, redevenit calm. — In orice caz, tu trebuie să te duci acolo.

— Şi dacă n'aş avea poftă să mă duc? Nu cumva vrei să mă sileşti?

— Să te silesc? Nicidecum, dar te rog foarte serios să te duci tu în persoană.

— Ce te îndeamnă să-mi ceri lucrul acesta ciudat, Joe?

— Nimic precis, Mac. Vreau numai să ştiu cum arată casa profesorului Grosjean.

După o oră plecai de acasă şi o luai pe jos spre Fontainebleau, care se afla la o aruncătură de băţ de căsuţa noastră.

Vila profesorului Grosjean era situată în mijlocul unui parc superb, foarte întins. După ce am sunat de două ori, apăru în sfârşit acelaşi Chinez, pe care-l întâlnisem în acea zi pe şosea. I-am predat carta mea de vizită şi dânsul dispăru cu ea în interiorul casei. Abia atunci îmi veni în minte, că uitasem să-i atrag atenţia să mă anunţe numai domnişoarei Gerda Bloehm. Oricum, greşala nu era prea gravă, căci fireşte că dânsa va fi aceea care mă va primi întâi, ca secretară a profesorului.

Nu trecu mult şi Chinezul apăru din nou, făcându-mi semn să-l urmez. Mă conduse printr'un vestibul spaţios într'un coridor lung, la capătul căruia, servitorul împinse o uşă.

Intrai într'o odaie de lucru, de dimensiuni enorme. In mijlocul ei se afla un birou masiv de diplomat, iar dealungul pereţilor etajere mari cu cărţi, până în tavan. Domnea însă peste tot o atmosferă grea, îmbâcsită, aproape înăbuşitoare şi un miros de parcă nu s'ar mai fi deschis aici o fereastră de luni de zile.

Odaia mă interesase în aşa grad că nici nu observasem că servitorul se retrăsese.

Damned, era şi firesc, căci de sigur că profesorul va apare în curând. Am alergat la uşă să întreb dacă mai am mult de aşteptat, însă am constatat cu uimire abia atunci că uşa n'avea clanţă şi că n'o voiu putea deschide oricât m'aş sili.

Ce să însemne asta? Greşisem peretele? M'am învârtit de jur împrejur, însă pereţii erau acoperiţi cu rafturi de lemn pline de cărţi, şi numai locul pe unde intrasem era liber.

Am pipăit pe toată suprafaţa cafenie, dar n'am descoperit nici un mijloc s'o fac să se mişte din loc. In cele din urmă căutai o sonerie, însă constatai că nu se găseşte niciuna. Incepui să bat cu pumnii în uşă, dar totul rămase tăcut. Abia acum observai că odaia avea o singură fereastră cu zăbrele. Mă cuprinse o deznădeje cumplită. Nu pricepeam nimic. Dacă aş fi fost în urmărirea unui delicvent, lucrul nu m'ar fi mirat prea mult, însă felul acesta ciudat de a primi un vizitator era ceva din cale afară de bizar.

Stăteam de un ceas închis ca un prizonier. Prea se întrecuseră cu gluma. Mi se isprăvise şi provizia de ţigarete, aşa că mă întinsei alene în fotoliul de piele şi închisei ochii.

Iar se scurse un ceas întreg. Atmosfera înăbuşitoare mă mo-

leşea cumplit. M'am gândit să deschid fereastra, dar pentru asta ar fi trebuit să îngrămădesc câteva mobile una peste alta ca să ajung până sus, căci era tocmai sub tavan.

Timpul se scurgea încet, şi cred că la un moment dat am aţipit, căci tresării abia când auzii un sgomot uşor.

Dar ce-o mai fi şi asta? Visam ori era realitate ceea ce se petrecea sub ochii mei? In faţa mea văzui cum dispar şase volume groase depe poliţă, iar în deschizătura astfel formată se ivi chipul Chinezului, care se uita ţintă la mine.

Atunci nu m'am mai putut stăpâni şi dintr'o săritură am ajuns la raft. Mă uitai încremenit la locul unde se petrecuse ciudăţenia, însă deschizătura dispăruse şi cărţile stăteau înşirate ca 'n front.

Să fi avut numai un vis? Nu, nu se poate. Scosei cărţile una câte una şi cercetai raftul cu atenţie, însă nu descoperii nimic. Se vede că toată povestea era o simplă halucinaţie a minţii mele.

M'am întors necăjit la scaunul meu. Dar acum mă cuprinse deodată o oboseală atât de mare, că n'am mai putut să mă ţin pe picioare. Voiam să lupt împotriva acestei slăbiciuni, dar nu eram în stare. Membrele îmi erau înţepenite. Şi în cele din urmă mă fură somnul.

Dar am dormit oare cu adevărat? Mi se păru mai curând că mă găsesc într'o stare de somnolenţă ciudată căci auzii deodată limpede la urechea mea un glas. Părea să fie al Chinezului.

Văzui apoi ca prin ceaţă, că nu mă mai aflu singur în arestul meu ciudat.

La masa de scris neocupată mai înainte, şedea un domn mai în vârstă, cu înfăţişarea distinsă,

care-şi sprijinea capul în mâini. Alături de el se afla Chinezul. Vorbeau amândoi pe şoptite şi eu nu deosebeam nimic din vorbele lor.

Mă trecură fiori de groază.

Eram treaz ori visam? Nu înţelegeam nimic, nu mă puteam dumiri de fel!

Acum bătrânul dela masă înalţă capul şi mi se păru că recunosc într'însul pe profesorul Grosjean în persoană, a cărui fotografie o văzusem reprodusă în zeci de reviste ilustrate.

Părea că-l ceartă pe Chinez, deoarece făcea gesturi ameninţătoare şi apoi mă arătă pe mine cu degetul.

Galbenul o şterse repede şi în faţa ochilor mei se făcu întunerec complect. Simţeam numai că mă ridică cineva şi mă duce în altă parte.

După mult timp observai că îngroziţoarea vrajă care mă ţinuse până atunci, începe să se împrăştie cu încetul. Eram în stare să deschid ochii.

Mă aflam tot în odaia aceea stranie.

Insă de sigur că era o greşală, căci odaia era bine luminată. Avea chiar două ferestre, larg deschise. Afară însă se făcuse noapte.

Mă uitai îngrozit la uşă, dar în clipa următoare sării îngrozit, căci văzui că uşa are o clanţă de alamă, care începuse să se mişte încetişor şi în cele din urmă uşa se deschise.

In pervazul ei apăru un bătrân înalt. Era profesorul Grosjean, acelaşi pe care îl văzusem mai înainte, când mă aflam în starea de somnolenţă.

El mă privi surâzând, apoi se apropiă încet de mine şi zise:

— Ei, cum vă simţiţi acum, mister Lloyd? Vă e ceva mai bine?

— Ce naiba o fi vrând să zică? Nu fusesem de fel bolnav, deşi simţeam abia acum în membrele

mele o moleşeală şi o greutate ca de plumb. Profesorul îmi întinse mâna prietenește și mă împinse spre scaun, zicând:

— Ar fi mai bine să mai staţi jos, mister Lloyd. Păreţi grozav de obosit. Vi se întâmplă adesea să aveţi astfel de crize? Nu ştiu cum să le denumesc, un medic s'ar pricepe **mai bine**. Când am intrat în odaie, v'am găsit într'o stare de letargie, cu ochii pe jumătate deschişi, trântit în acest fotoliu. Servitorul meu e bolnav, iar Chinezul care e în serviciul meu ca grădinar, a uitat să-mi anunţe vizita dv.

Ca să fiu sincer, n'am înţeles o vorbă din cele ce-mi spunea bătrânul profesor şi nu-mi dădeam bine seamă dacă nu visez şi acum. Însă profesorul îmi turnă un pahar de coniac şi zise:

— Beţi, mister Lloyd, coniacul e cea mai bună doctorie.

Am băut în mod automat.

— Ce oră o fi? întrebai eu, deoarece nu-mi veni altceva în minte.

— Zece fix, mister Lloyd. Starea dv. ciudată a durat câteva ceasuri, iar eu mă pregăteam să-l înştiinţez pe prietenul dv., vestitul Joe Bull.

Se făcuse ora zece? *Damned*, nu fusese glumă, căci eu venisem în casa asta pela trei.

— Pot să aflu în fine, mister Lloyd, ce mi-a adus cinstea vizitei dv.? mă scoase vocea profesorului Grosjean din frământările mele disperate.

Abia atunci îmi adusei aminte de poşeta Gerdei Bloehm. La venire o pusesem pe masă de scris şi îmi fulgeră prin creer că foarte uşor voiu putea stabili în felul acesta dacă mă aflu în aceeaşi încăpere. Ce-i drept, poşeta se afla în locul unde o pusesem.

Îmi venea să turbez de necaz, şi începui să mă îndoiesc de

dreapta mea judecată. În zăpăceala mea, nu observasem că nu-i răspunsesem profesorului la întrebare şi abia acum îmi adusei aminte de ea. Apucai deci repede poşeta Gerdei Bloehm şi îi explicai lui Grosjean motivul vizitei mele.

Pe faţa **interlocutorului** meu se produse **o mare** schimbare. Părea că-şi **stăpâneşte cu** multă greutate uimirea; în cele din urmă râse tare şi zise:

— Numai atât, mister Lloyd? Ei bine, domnişoara Bloehm va fi bucuroasă să regăsească poşeta, pe care a căutat-o cu atâta disperare. Îmi daţi voie, ca în schimbul acestor lungi neplăceri din casa mea să vă poftesc la cină?

Firește că n'aveam deloc poftă pentru aşa ceva. Mă ridicai deci grăbit şi îi mulţumii, scuzându-mă că trebue să mă întorc acasă, căci altfel prietenul meu Joe Bull va fi foarte neliniştit de lipsa mea îndelungată. Bine înţeles că ardeam de nerăbdare să-i comunic lui Joe ciudata mea aventură în casa profesorului.

Bătrânul nu mă reţinu şi mă însoţi până la uşă.

Se opri însă brusc şi zise:

— Mister Lloyd, nu zău, să consulţi cât mai curând un medic căci starea dumitale mi-a pricinuit mare îngrijorare.

În clipa când era să părăsesc odaia, mai înfiorei odată capul şi întrebai:

— Domnule profesor, nu cumva aveţi în vila dv. o a doua odaie care seamănă aidoma cu aceasta?

Bătrânul mă privi uimit, apoi clătină din cap şi răspunse că nu are alta la fel, că de sigur mă înşel.

De data aceasta, mințise. Am observat aceasta, când am ieşit din odaie, căci mă aflam acum deadreptul în vestibul, pe când

după-amiază Chinezul mă condusese printr'un coridor lung.

Pe când străbăteam aleea cea lungă mărginită de copaci până la portiţa de fier, se ivi deodată ca din pământ Chinezul în faţa mea. Nu-l luai în seamă şi am alergat mai departe, dar observai că dânsul se luase după mine.

Tocmai când să deschid poarta, el se aplecă spre mine şi îmi şopti:

— Rămâi pe aproape, dragul meu, şi vino peste zece minute în pavilionul cel mic în parc.

Am rămas pironit locului, întrebându-mă dacă n'am înebunit deabinelea. Era Chinezul sau Joe care-mi vorbise?

Damned, începeau să mă treacă fiori prin spate. Mergeam înainte ca un automat, uşa se închise în urma mea şi când întorsei capul, Chinezul dispăruse în noapte.

— Ce să fac, să rămân aici şi să caut pavilionul din grădină? Ce poveste idioetă mai era şi asta! In cele din urmă, luai hotărîrea să merg până la capăt. Pornii la vale pe stradă, făcui ocolul parcului şi într'un loc singuratec escaladai gardul grădinii.

Mersei dibuind până la uşă şi apăsai clanţa. Nu se mişca nimic, nu se auzea niciun sgomot din interiorul casei. Mă cuprinse un sentiment de nelinişte, pe de altă parte aventura asta mă intriga, aşa că am intrat hotărît în casa întunecată. Din păcate, căci în clipa următoare două mâini zdravene m'au înşfăcat de grumaz, încât nu mai puteam să scot un sunet.

Mă apăram ca un disperat, însă adversarul meu necunoscut era mai tare ca mine şi deodată îmi îndesă pe obraz o cârpă muiată în cloroform, care mă făcu să-mi pierd cunoştinţa.

CAP. 6.

O soluţie ciudată

Când mă trezii, mă văzui legat de mâini şi de picioare. In jurul meu domnea o beznă de nepătruns.

— Nu te mişca, dragul meu! zise cineva lângă mine.

Thunderstrom, asta era prea de tot! Se vede că Joe zăcea alături de mine. Ori eram din nou în prada unei halucinaţii?

— Joe, eşti tu cu adevărat? întrebai, şoväind.

— Bietul meu prieten! răspunse el. — Cred că nu-ţi mai lipseşte mult ca să-ţi pierzi minţile. Vizuina celebrului profesor este, de sigur, o casă de nebuni. Incepi să te îndoieşti, de tine-însuţi.

— Prin urmare, ai aflat ce s'a petrecut, Joe? întrebai eu, intrigat. Dar de unde ai ajuns tu aici?

— Te-am urmărit azi după-masă, căci bănuiam că te duci în vizuina leului.

— In vizuina leului? Ce vrei să spui? Că Mister X stă ascuns în casa profesorului Grosjean?

— Cam aşa ceva, dragul meu, dar ascultă-mă mai întâi căci nu ne mai rămâne mult timp de pierdut. Te aşteptam deci în faţa viilei, însă când am văzut că până la şase nu te întorseseşi, s'a trezit în mine bănuiala, că ţi s'a întâmplat ceva; am alergat repede acasă şi m'am întors deghizat în lucrător dela telefoane. M'au lăsat să intru, numai Chinezul mă însoţea peste tot, ca un câine de pază. Dragul meu, o să te cruceşti când ţi-oiu spune ce am constatat examinând instalaţia cablurilor. Vila conţine tot felul de odăi şi coridoare secrete, pe cari un străin n'ar avea cum să le descopere. Eu

le-am găsit foarte repede, după ce l-am pus pe Chinez cu botul pe labe, amenințându-l că-l împușc, dacă scoate un singur strigăt. Chinezii sunt foarte lași de felul lor. Omul meu se făcuse mic de tot. M'a lăsat să-l leg de mâini și de picioare fără să facă o mișcare. Ca măsură de prevedere, i-am mai pus și un căluș în gură și l-am închis într'o încăpere.

„Inainte de asta i-am scos hainele cele frumoase și curând după aceea mă plimbam nesupărat prin casă ca servitorul Tong. Umblând prin misterioasa vilă, am descoperit tot felul de lucruri. După cum ți-am spus, existau mai multe coridoare, scări și odăi secrete. E cuibul cel mai rafinat ce l-am văzut vreodată.

— Joe, atunci tu ai fost acela, care s'a uitat la mine prin deschizătura peretelui din bibliotecă? Prin urmare, n'am visat! exclamai eu uimit.

— Așa e, dragul meu. Tot eu am fost acela, care am îndeplinit porunca lui Mister X și te-am transportat în altă cameră, la fel cu aceea în care te aflaseși. Talharul și-a închipuit că eu sunt într'adevăr Tong, servitorul lui, și m'a certat rău că te aduseserăm în camera secretă. Eu însă m'am dezvinovățit, susținând că te-am crezut un spion, care trebue să fie împiedecat de a face vre-un rău.

— Dar cum de ai ajuns tocmai aici, Joe?

— Puțin după ce ți-am șoptit la poartă cuvintele știute, am fost atacat pe la spate și doborât la pământ. Se vede că între timp l-au descoperit pe Chinez în odăița unde îl încuiasem.

— Și cine e în realitate Mister X?

— Tot nu știi cine, dragul meu? Ei bine, dacă n'ai ghicit până acum, trebuie să mai ai puțintică răbdare. Pentru moment avem altceva de făcut. Eu mi-am desfăcut legăturile și acum vreau să-ți dau și ție drumul. Dar pentru numele Cerului, nu te mișca, că astfel cazi într'o fântână adâncă, de unde nu mai există mântuire. Nu degeaba ne-au adus ticăloșii încoace.

Joe mă eliberă curând și abia atunci observai primejdioasa ușă, cu chepeng, care era deschisă și se afla numai la cinci centimetri depărtare de mine. O luarăm amândoi la sănătoasa cât ne țineau picioarele. Joe străbătu parcul și se opri în colțul unui zid. Văzui cu mirare că ridică de jos o bucată de pământ cu iarbă. Dedesubt se vedea o ușă cu chepeng. Imi făcu semn să-l urmez și dispăru sub pământ.

Curând după aceea dădurăm peste o galerie subterană, destul de îngrijită, căci avea până și lumină electrică. Joe mergea grăbit înaintea mea.

După cum socoteam eu, galeria se afla sub gardul parcului și ducea înapoi spre vilă. Prin urmare, Joe cunoștea bine locurile pe aci. Ajunserăm în sfârșit în fața unei uși, pe care o deschise apăsând un resort secret.

— Te rog să nu faci nicium zgomot, zise el, oprindu-se în loc. Te voiu conduce acolo, unde își ține Mister X. colecția.

Urcarăm scăricica în spirală. La drept vorbind, îl urmam pe Joe cu oarecare teamă, căci nu mai știam ce să gândesc despre toată afacerea asta.

Joe împinse o ușă și se opri o clipă, trăgând cu urechea. Apoi îndreptă lumina lămpii lui de buzunar asupra unei odăi mari, fără ferestre

— Cabinetul lui Mister X, şopti el. Mai bine taci, să nu fie cumva chiar el în odaia de alături.

— Şi dacă ne va prinde aici? întrebai eu, îngrozit.

— Să fim cu băgare de seamă. Afară de asta el va evita să ne iasă în faţă.

Mersei deci în urma lui Joe, trecând dela un dulap de sticlă la altul, şi uitându-ne la comorile închise în ele.

Fiecare obiect purta o etichetă, pe care era însemnată data exactă, când fusese furat, afară de asta era scris şi numele fostului proprietar.

Joe mă trase spre dreapta, la un dulap mic din colţ, şi arătă spre raftul de sus. Intr'adevăr, acolo se afla pumnalul dăruit de rajahul din Singapore, iar alături de el perla neagră a consilierului Borgne.

Joe îmi făcu semn să-l urmez mai departe. Nu ştiu ce făcu el pe perete, că deodată auzii un zgomot uşor.

In aceeaşi clipă văzui sclipind un revolver în mâna prietenului meu. De unde îl luase atât de repede, n'am înţeles. O parte din perete alunecă deoparte pe o distanţă de o jumătate de metru, şi văzui că înăuntru se află piedestalul unei pendule uriaşe.

Joe îl împinse la o parte şi intrarăm în odaia în care şezusem în după amiaza aceea ceasuri întregi. Am recunoscut-o imediat.

— Mâinile sus, nu te mişca din loc! strigă Joe, trezindu-mă din uimire.

Abia atunci îmi dădui seamă ca la masa de diplomat şade un om.

Dar ce naiba, nu era Mister X., ci chiar profesorul Grosjean!

Voiam să-i atrag atenţia lui Joe, dar el îmi zâmbi cu dispreţ, ceea ce mă aduse în fine la realitate.

Va să zică Mister X. era profesorul Grosjean şi profesorul Grosjean era Mister X.

Va să zică de aceea se îndoia Joe de plata recompensei făgăduite.

Profesorul nu se urnise din loc la strigătul lui Joe; rămăsese în aceeaşi poziţie, cu capul sprijinit în ambele mâini, făcând impresia unui om adormit.

— Lasă prostiile, stimabile, eu cunosc până şi scaunul "scufundător, pe care şezi acum, zise prietenul meu, Dacă încerci să dispari pe calea aceasta, trag ca într'un câine!

Individul tot nu se mişca. Lucrul mi se părea foarte ciudat.

— Du-te Mac, şi leagă-i mâinile, dar fii cu băgare de seamă! îmi porunci Joe.

Mi s'a părut că surprind o oarecare nesiguranţă în glasul lui.

M'am dus totuşi la omul ce stătea nemişcat şi l-am apucat de mâini. Dar mă dădui înapoi îngrozit, uitându-mă la Joe, ca unul care nu mai pricepe nimic.

— Ce ai? exclamă prietenul meu, surprins.

— Joe, individul e de... ceară! izbutii eu să bâlbâi în cele din urmă.

Joe se apropiase de mine şi se aplecase asupra manechinului.

Din mâna acestuia căzuse un bilet, cu următorul cuprins:

„Mister X. preferă să pără sească Parisul, din moment ce Joe Bull e pe urmele lui".

Joe se uită lung la scrisorică, în cele din urmă scoase o ţigară din buzunar şi o aprinse.

— Prin urmare şi de data aceasta am dat greş, dragul meu, zise el grav. Grosjean a dis-

părut! Totul a fost în zadar.

— Ce tot spui, Joe, n'ai izbutit tu să descoperi adevărata identitate a acestui Mister X., şi nu e meritul tău că vom putea lua înapoi toate obiectele furate de dânsul?

— Aşa este, dragul meu, primul secret l-am desvăluit, însă mă tem că sub masca acestui Mister X., se ascunde ceva şi mai rău. Nu voiu avea linişte până ce nu-l voiu găsi. O să mai fie o luptă dârză între el şi mine, căci face parte din categoria cea mai ingenioasă şi mai originală de delicvenţi, cu care am dat ochii vreodată. Şi-apoi, ai mai uitat pe cineva, dragul meu, pe frumoasa Gerda Bloehm. Crezi tu că ai mai găsi-o acum, dacă ai căuta-o?

— Joe, vrei să spui că ea ar fi complicea profesorului Grosjean, sau mai bine zis a lui Mister X?

— Bine înţeles că susţin aceasta, şi fii sigur că aşa şi e. Acum să facem o percheziţie şi în a doua cameră de lucru a lui Grosjean şi să-i raportăm comisarului Beauval. Cred că o să rămână gură-cască, atunci când va afla cine e Mister X.

Am ieşit din odaie, după ce am mai aruncat o privire asupra manechinului de ceară.

— Joe, dar de unde, ţi-a venit bănuiala că Mister X. ar putea fi una şi aceeaşi persoană cu profesorul Grosjean? întrebai eu.

Nu era greu de ghicit, dragul meu. I-am cerut lui Beauval o listă cu numele tuturor persoanelor, care fuseseră în casele, unde se comiseseră furturile. Mi s'a părut ciudat că pretutindeni am găsit printre ele numele profesorului Grosjean, şi asta mi-a atras atenţia. Pe urmă, când am citit anunţul cu

recompensa făgăduită de Grosjean, bănuiala mea s'a întărit. După cum vezi, eram pe calea cea bună. Cu toate acestea nu mi-ar fi fost atât de lesne să-l demasc pe Mister X, dacă nu mi-ar fi venit în ajutor o împrejurare fericită. Prostia, pe care a făcut-o Chinezul, conducându-te în odaia secretă, i-a frânt gâtul lui Mister X.

Joe avusese dreptate în toate presupunerile lui şi de data aceasta.

Din cauza lipsei de spaţiu, problema IX-a a «Concursului nostru de perspicacitate» n'a putut fi publicată în numărul de faţă.

Citiţi în No. 12

DIAMANTELE FATALE

de

Amaury Kainval

Redacţia şi Administraţia:
Bucureşti I, Calea Victoriei No. 5

MARCI POŞTALE pentru colecţionari. Asortimente bogate din toate ţările Globului, cu preţuri extrem de reduse se găsesc la LIBRĂRIA IG. HERTZ, Bucureşti I Calea Victoriei 5. Recondiţionat: Emil Purcărea - 25 Noiembrie 2015

Publicaţie periodică
Apare săptămânal.
Emil P. - Born 24 August 1949
No. 11. — Joi 14 Februarie 1935
Redactor responsabil: ST. FREAMAT
Institutul de arte grafice «EMINESCU»
Bucureşti I, Str. Ing. Anghel Saligny 2